

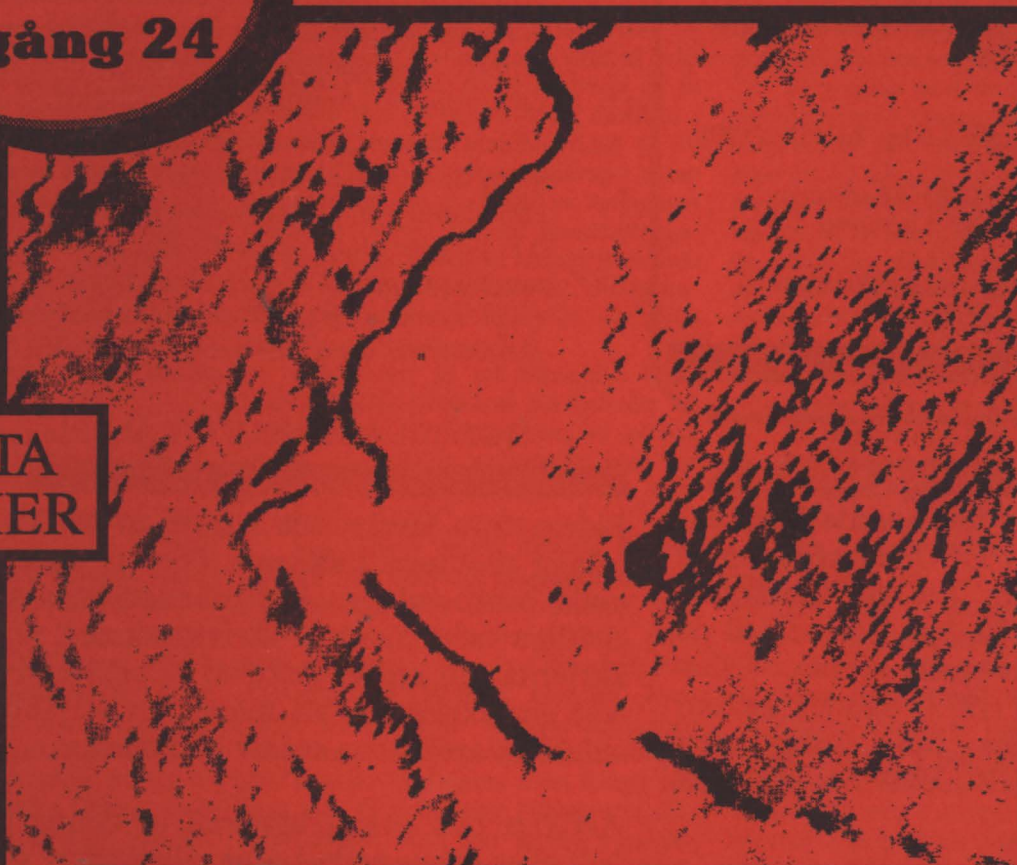
**Nr. 3
1993**

Årgång 24

Information

Sveriges äldsta UFO-tidskrift

**I DETTA
NUMMER**

En katalog över tidiga påståenden om störtningar..... sid. 3
Lysande trianglar
Du som såg det flygande tefatet - hör av dig!..... sid. 9
Andra gradens närkontakt
UFO med disring
Stor triangel..... sid.10
UFOt drog tåget
Tre hjälpsamma främlingar
Humanoidbesök i Moldavien..... sid.11

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Möteslokal:
Danmarksgatan 4 B kv. Tel. 013-126901

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helår

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO

EN HANDLEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjuetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförskämt billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:
"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

ISSN 0346-3540

Ledare

Välkomna till nummer 3-1993.

Nu duggar numren tätt. Man kan nog påstå att det har blivit en veckotidning av UI. Vi är ledsna att vi inte hinner att få ut nummer 4 under December 93. Den kommer i Januari 94, så vi måste passa på att tillönska er en riktigt GOD JUL & ett GOTT NYTT ÅR redan i detta nummer. Vi vill givetvis att ni prenumererar även nästa år men jag kan förstå att det känns svårt att prioritera tidskrifter när hyra och andra baskostnader skjuter i höjden. Vi skulle så gärna vilja sänka priset för prenumerationen med vi har så svårt att få det hela att gå runt ändå, så en prissänkning skulle bara få oss i en allt snävare situation. Vi vill tacka alla bidragsgivare som år efter år ger oss generösa bidrag i alla former. Inbetalningskort kommer i nr 4, så ni behöver inte vara oroliga att ni missar något nummer.

Förra årets erbjudande om att ge bort en prenumeration gratis till en bekant föll väldigt väl ut så vi ger er samma erbjudande i år, kravet är dock att ni har prenumererat i minst 3 år tidigare i följd och ni får inte ge en prenumeration till samma person två år i rad. Skriv adressen till den ni vill ska få en prenumeration på vänster sida av inbetalningstalongen när den kommer och glöm inte ert eget namn och er adress.

GOD JUL & GOTT NYTT ÅR från redaktionen

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399, eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

En katalog över tidiga påståenden om störtningar

av Jerome Clark

Historier som uppgives om-handla störtningar av ovanliga flygande föremål förekom i tryck långt före UFO-erans inträde sommaren 1947. Vad som följer är en lista där jag kortfattat kommenterar sådana påståenden. Jag citerar inte anekdoter från en ensam informatör som bara existerar i retrospektiv vittnesmål, i vissa fall flera år efter (förmodat) faktum, eftersom sådana berättelser praktiskt taget aldrig har något bevisvärde och vanligtvis är suspekt. Retrospektiva vittnesmål förekommer endast här då dessa står i relation till uppgifter om störtningar som nedskrivits antingen vid tiden för den rapporterade tilldragelsen eller inom en rimlig period efteråt.

Luftskeppseran

Indiska oceanen, september 1862. Under den stora luftskeppsvågen år 1897, skrev John Leander i El Campo, Texas, till *Houston Post* för att relatera en berättelse som tillskrevs en "gammal sjöman som nu bor i El Campo...vilken uppgivit att han inte endast sett farkosten utan faktiskt sett folk från en annan värld...Namnet på den gamle gentlemanen är herr Oleson, och under många år var han båtsman i danska flottan, men vid tiden då han såg luftskeppet var han styrman på den danska briggen *Christine*."

Efter vad Leander berättade så drev en storm på Indiska oceanen *Christine* ur kurs och slutligen slog henne i spillror. Oleson och ett mindre antal skadade skeppskamrater hamnade på en öde bergsö som saknade växt och djurliv. Medan stormen fortfarande rasade såg sjömännen hur en märklig luftfarkost, "lika stor som ett modernt slagskepp" som tydligen var manöverodugligt störta mot en klippa. När de undersökte saken upptäckte de att föremålet hade "fyra stora vingar" såväl som "underliga attiraljer och möblemang." De upptäckte också "metallådor övertäckta med märkliga skrivtecken" som innehöll proviant.

"Men deras bestörtning intensifierades," uppgav Leander, "då de hittade kropparna av mer än ett dussin män iklädda dräkter av ett märkligt snitt och en ovanlig struktur. Kropparna var mörkt bronsfärgade men den mest slående detaljen var männens enorma storlek. De hade ingen möjlighet att mäta

kropparna, men uppskattade dem till att vara mer än 3,5 meter långa. Deras hår och skägg var också långt och lika mjukt och silkeslent som håret på ett spädbarn."

Synen drev en av sjömännen till vansinne och han hoppade rakt ut från klippan. De andra var så skrämde att de lämnade platsen och höll sig därifrån i två dagar, men till slut återvände de till vraket, släpade ut jättekropparna i oceanen och byggde en flotta av farkostens vrakdelar. Sextio timmar senare plockades de upp av ett ryskt fartyg, men inte innan ytterligare tre sjömän "dukat under av sina skador och den oerhörda mentala påfrestringen."

Som bevis på att händelsen verkligen inträffat, försäkrar oss Leander att Oleson hade en "fingerring av otrolig storlek...en legering av metaller som var okända för varje juvelerare som hade sett den."

Ingenting i denna historia är trovärdigt. Den äger alla kännetecknen hos en melodramatisk äventyrsfantasi från 1800-talet av det slag som skildrats, mest känt av Edgar Allan Poe (speciellt *The Narrative of Arthur Gordon Pym* [1838]) och Herman Melville såväl som många mindre kända samtida författare. Den svenske författaren Sven Rosén noterar att i Skandinavisk folksägen utplånades trollen, som förr ansågs vara jättar, i våldsamma stormar under 1600-talet. Senare historier talar om upptäckterna av märkligt klädda, mörkhyade jättar som hittats döda efter stormar. Det förefaller som om någon, antagligen Leander ("Oleson" kanske inte ens existerat), smälte samman den då aktuella luftskeppskulturen med äldre trosuppfattningar och på så sätt formade en av dessa överdrivna UFO-historier.

Källor: *Houston Daily Post*, 2 maj 1897; Sven Rosén, brev till Jerome Clark av den 1 september 1990.

Dundy County, Nebraska den 6 juni 1884. En på ytan mer plausibel historia - åtminstone till en viss punkt - fanns att läsa i början av juni 1884 i en veckotidning, *Nebraska Nugget*, utgiven i Holdrege. En anonym korrespondent från Benkelman i avsides belägna Dundy County, rapporterade att ett lag cowboys hade bevittnat störtningen av ett flammande föremål. När de undersökte platsen hittade de "maskindelar som låg på marken, utspridda längs den fära som

plöjts upp av besökaren från luften, vilka glödde med en hetta som var så intensiv att den brände upp gräset en bra bit runt varje fragment och gjorde det omöjligt för dem att närma sig dessa." Övermannad av hettan kollapsade ett av vittnena och förlorade synen.

På kvällen stod en stor folksamling och stirrade på vraket, vars skelettkontur antydde att farkosten hade varit "ca 50 eller 60 fot lång (15-18 m), cylindrisk till formen och omkring 10 eller 12 fot i diameter (3 eller 3,5 m)." Morgonen därpå anlände distriktets brandinspektör och andra till platsen för att studera resterna av ett föremål som man i *Lincolntidningen Daily State Journal* menade "måste ha varit en luftfarkost som kom från någon annan planet."

En uppföljning från samme namnlösa Benkelman-reporter gav vid handen att farkostens rester försvunnit i ett förblindande regnoväder, "smälte, upplöstes i vattnet som en tesked salt." Han menade förstås att salt borde vara den substans med vilken man skulle svälja historien, och tidningen, som hittills helt stött historien, behandlade den nu som det skämt den förmodligen var.

Under senare år skulle folkloristen Roger Welsch, journalisten Russ Toler och jag var för sig intervjuade äldre invånare i Dundy County, däribland medlemmar i den lokala hembygdsföreningen, varav ingen någonsin hört talas om någon sådan händelse trots att de äger omfattande kunskaper om traktens pionjärperiod.

Källor: Jerome Clark, "Spaceship and Saltshaker," *IUR* 11 (November/December 1986): 12, 21; *Daily State Journal* (Lincoln), 8, 10, 11 juni 1884; *Nebraska Nugget*, juni 1884 (exakt datum okänt, förmodligen den 7 juni); Ida Toler, intervjuad av Jerome Clark den 2 januari 1986; Ida Toler, brev till Jerome Clark av den 9 januari 1986; Roger Welsch, intervjuad av Jerome Clark den 2 januari 1986.

Stanford Heights, Kalifornien, 3 december 1896. Luftskeppspaniken åren 1896-97 gav upphov till ett flertal practical jokes. Ett av de första kokades ihop av en nöjesparksdirektör i samarbete med J. D. deGear i San Francisco. Ett brakande ljud en sen kväll åtföljt av rop på hjälp lockade några mjölkbönder till scenen för något som verkade vara ett kraschlandat luftskepp med två till synes

skadade passagerare, en av dem deGear. En observatör upptäckte snabbt märken på "luftskeppet" som visade att det hade släpats en sträcka över marken. "Av det bräckliga utseendet...drog jag slutsatsen att det bara var en attrapp," sade han. I sinom tid bekände deGear enligt ett pressmeddelande att konstruktionen "hade dragits upp till krönet på en kulle på en vagn, välts omkull och dragits ned i den smala bergsklyftan där den hittats."

Källor: *San Francisco Call*, 4 december 1896; *San Francisco Chronicle*, 4 december 1896.

Bethany, Missouri, tidigt i april 1897. En "Riktig Fakir", som han kallade sig, skrev till en tidning i Missouri för att rapportera en kollision med dödlig utgång mellan ett luftskepp och en flaggstång. De två kropparna från farkosten var så illa tilltygade att de inte kunde identifieras, men brev som grävts fram ur deras fickor visade att "männen ursprungligen kom från antingen San Francisco eller Omaha."

Källa: *St. Joseph Daily Herald*, 9 april 1897.

Rhodes, Iowa, 9 april 1897. Ett starkt vitt ljus kom ned över staden kl 23.00 och växte sig starkare ju närmare det kom. Det störtade rakt ned i en vattenreservoar nära järnvägsspåren. "Ljuset var så stort och hade avgivit en sådan hetta att det hermska fräsandet som uppstod när monstret dök ned i sjön kunde höras flera miles bort, och vattnet i reservoaren var så varmt att en oskyddad hand inte kunde hållas i det."

Källa: *Marshalltown Evening Times-Republican*, 13 april 1897.

I närheten av Lanark, Illinois, 9 april 1897. Under en morgontidig snöstorm förlorade ett luftskepp styrförmågan och kraschlandade på en lantbruksegendom som tillhörde en man vid namn Johann Fliegektoub. Endast en av besättningsmännen överlevde, vilken förlorade medvetandet efter att ha skrikit hysteriskt. Fliegektoub släpade figuren, som var iklädd en dräkt som "liknade den som bars av grekerna under Kristi tid," in i ett rum i sitt hus och annonserade omedelbart sitt fynd, varvid han begärde en dollar titten av alla nyfikna. En tidningskorrespondent, som efter att ha lugnat sina nerver med morfin och kokain, gick in i rummet och undersökte aeronauten som då återfick medvetandet. Talande "Volapük" (ett konstgjort språk i stil med esperanto, Sörensen anm.) berättade denne för reportern att skeppet kommit från Mars. Efter en tid, då han återfått sina krafter, reparerade han farkosten, tog hand om sina kamraters kroppar och seglade iväg. För sin del återvände reportern till sitt hotell och "satt uppe hela natten rökande opium och käkande haschisch för att komma i

form att skriva denna rapport."

Källa: *Sterling Evening Gazette*, 13 april 1897.

Pavilion, Michigan, 11 april 1897. Ett luftskepp exploderade över Pavilion tidigt på morgonen. När dagsljuset kom hittade några ortsbor "små fragment" på ett hustak. På en annan plats upptäckte man ett "propellerblad i ett mycket lätt material, vilket var delvis nedsmält."

Källa: *Detroit Evening News*, 13 april 1897.

Decatur, Illinois, 14 april 1897. Medan han höll på att mjölka en ko hörde en bonde ett fasligt kraschande ljud. I samma stund slets nästan hela taket av. Strax innan en strategiskt riktad spark från kon slog honom medvetelslös, skymtade han ett luftskepp när detta frigjorde sig från kollisionen och lyckades halta iväg mot skyn.

Källa: *Decatur Evening Republican*, 15 april 1897.

Humboldt, Tennessee, mitten av april 1897. Ett luftskepp störtade i skogen längs Forked Deer River. När han var ute och red fick Sam McLeary syn på dess ende besättningsman som var infrusen i is, antagligen på grund av att hans maskin "tydligt nått för höga höjder, varvid dess skötare dukt under för den obarmhärtiga kylan" i den övre atmosfären, enligt vad som uppgavs i en tidningsartikel.

Källa: *Nashville American*, 18 april 1897.

Highland Station, Kansas, 15 april 1897. En "explosion av kemikalier" ombord på ett passerande luftskepp fick maskinen att störta mot marken. Personer som rusade till platsen hörde stönanterna från en medvetelslös man som begravts under spillrorna. Han drogs fram från vraket och fick med återupplivningsförsök sansen tillbaka. Han identifierade sig som Pedro Sanchez från Kuba. "Han vägrade att berätta något ytterligare, skeppade vraket till St. Joe och begav sig till Omaha," uppgavs i en tidningsartikel.

Källa: *Atchison Daily Globe*, 17 april 1897.

Nära Jefferson, Iowa, 16 april 1897. Ett luftskepp störtade till marken och efterlämnade ett stort hål.

Källa: *Omaha Daily Bee*, 17 april 1897.

Aurora, Texas, 17 april 1897. Den 19 april innehöll *Dallas Morning News* en kort artikel om en tragisk händelse i denna lilla by i norra Texas: ett marsianskt rymdskepp rände rakt in i en väderkvarn som tillhörde domare J. S. Proctor. Pilotens svårt vanställda kropp togs om hand och hans "begravning

kommer att hållas vid middagstid i morgon." Det förekom inga uppföljande rapporter.

Denna enkla historia är en av de största UFO-ankorna. När denna story återupptäcktes flera årtionden senare, på 60- och tidiga 70-talet, strömmade journalister och UFOloger till Aurora, vilket framkallade en farsartad serie händelser centrerade runt uppfattningen att en otydligt märkt grav på ortskyrkogården innehöll marsianens kropp. Uppståndelsen dog först år 1973, efter att en metallbit som upphittats på kyrkogården och som av somliga ansågs häröra från det marsianska skeppet, visade sig vara av jordiskt ursprung. En skämtare hade tydligen lagt ut den på platsen.

Lokala historiker var övertygade om att en dylik händelse aldrig inträffat. Proctor, som existerade, ägde emellertid aldrig någon väderkvarn. Historien var ett påhitt av den i trakten boende korrespondenten S. E. Haydon, vilken kanske sökte publicitet för sin hemort. Fastän i dag endast de militanta godtrogna tror på den så lever legenden vidare i lågbudgetfilmen *The Aurora Encounter* (1985) och i folksångaren Tom Pachecos smält ironiska ballad "Judge Proctor's Windmill" (inspelad på hans RCA-album *The Outsider* som släpptes 1976).

Källor: Wallace O. Chariton, *The Great Texas Airship Mystery* (Plano, Tex: Wordware Publishing, 1991), sidorna 197-213; *Dallas Morning News*, 19 april 1897; Donald B. Hanlon, "Texas Odyssey of 1897," *Flying Saucer Review* 12 (september/oktober 1966): 8-11; H. Michael Simmons, "Once Upon a Time in the West," *Magonia*, augusti 1985.

Inte en enda av dessa historier är trovärdig. Några (speciellt då Lanark, Illinois) är uppenbara skämt, och resten påminner om de tidningsankor som präglade mycket av bevakningen av vågen åren 1896-97. 1800-talets journalistiska standard var ganska dyster och pressens rapporter om ovanliga händelser borde läsas med största försiktighet. I vår tid anses tidningsankor vara ett nidingssåd, men för hundra år sedan var de allmänt utbredda. Bland de mest framträdande av upphovsmännen till dylika ihopdiktade lögnar var korrespondenter i mindre samhällen vars historier inte kunde kollas upp - om den tidning de skrev åt ens brydde sig om att göra detta - och vilka kokades ihop för pengar eller rent nöje.

Spökraketperioden

En förbisedd men betydelsefull episod i historien om påstådda störtningar utspelade sig under år 1946, under vågen av europeiska spökraketsiakttagelser vilka föregick de flygande skivorna påföljande år. Störtningar av spökraketer rapporterades ofta och undersöktes seriöst av skandinaviska militärmyndigheter.

Ockelbo, Sverige, 9 juli 1946. Kl 14.35 färdades ett silverraktigt, cigarrformat föremål på mycket låg höjd "störtade rakt ned mot marken och försvann efter några sekunder."

Källa: *Morgon Tidningen*, 11 juli 1946

Sjön Barken, Sverige, 9 juli 1946. Ett föremål med växlande blått och grönt ljus kom snabbt från nordost och dök ned i sjön ett hundratal meter från en observatör på stranden.

Källa: *Svenska Dagbladet*, 11 juli 1946.

Mockfjärd, Sverige, 9 juli 1946. En glänsande, silverfärgad "stjärna" åtföljd av ett vislande ljud sänkte sig mot Landholmsberget. Strax innan det träffade bergssidan, på 50 meters höjd, bländade dess ljus vittnet som därför inte såg kollisionen men väl kunde höra den. Han lade märke till en stark, stickande lukt under ca 15 minuter efteråt.

Källa: *Svenska Dagbladet*, 11 juli 1946.

Björkö, Sverige, 10 juli 1946. En projektil med lysande röksvans plöjde rakt ned på en badstrand. På nedslagsplatsen upptäckte vittnena en grund krater ca 1 meter bred och i närheten en hög slaggliknande material varav en del reducerats till pulver. En tidningsreporter som undersökte platsen plockade upp ett "brunbränt föremål med en ihålig cylinder. Till färg och fasthet liknade detta föremål de flesta andra föremål som plockats upp. Cylindern hade en diameter på ca 25-30 millimeter." Analyser av militära myndigheter gav tvetydiga svar och i sinom tid anklagades vittnena för att ha inbillat sig saker och ting.

Källor: *Svenska Dagbladet*, 11 juli 1946 och *Morgon Tidningen*, 12 juli 1946.

Sjön Mjösa, Norge, 18 juli 1946. Två "robotar", 2,5 meter långa med vingar placerade 1 meter från nosen, störtade ned i vattnet och orsakade en del virvelströmmar. Medan de befann sig i luften uppgav vittnena att vingarna "fladdrade som om de var tillverkade av tyg," och föremålen själva utsände ett vislande ljud.

Källor: Loren E. Gross, *UFOs: A History - 1946: The Ghost Rockets*, tredje utg. (Fremont, Kalif.: Författaren, 1988), sid. 18; *Aftenposten*, 20 juli 1946; Clas Svahn och Anders Liljegren, "The Kölmjärv Ghost Rocket Crash Revisited," *AFU Newsletter*, nr. 27 (januari/december 1984): 1-5.

Sjön Kölmjärv, Sverige, 19 juli 1946. Vid middagstid såg vittnen ett grått, raketformat föremål med vingar störta i sjön, vilket föranledde en tre veckor lång militär genomsökning av sjön

efter vrakdelar. Ingenting hittades, men tjock gyttja på sjöns botten kan ha dolt beviset. År 1984 intervjuade den svenske UFOlogen Clas Svahn civila vittnen och militära utredare. Pensionerade flygva-penofficeren Karl-Gösta Bartoll, som hade lett den officiella undersökningen, sade: "Det förekommer många indikationer på att Kölmjärv-föremålet självförintades. För det första såg vittnet [Knut] Lindbäck en andra vattenkaskad efter det första nedslaget, och dessutom rapporterade en gammal dam som bodde i en stuga nära kraschen att hon hört en dämpad åskknall. Föremålet hade tydligen tillverkats i ett lätt material, förmodligen något slags magnesiumlegering som lätt kunde förintas, och som inte gav några utslag på våra instrument."

Källor: Loren E. Gross, *UFOs: A History - 1946: The Ghost Rockets*, tredje utg. (Fremont, Kalif.: Författaren, 1988), sid. 20; Anders Liljegren och Clas Svahn, "The Ghost Rockets," i Hilary Evans och John Spencers, *UFOs 1947 - 1987: The 40-Year Search for an Explanation* (London: Fortean Tones, 1987), sid. 32-38; Clas Svahn och Anders Liljegren, "The Kölmjärv Ghost Rocket Crash Revisited," *AFU Newsletter*, nr. 27 (januari/december 1984): 1-5.

Oslo, Norge, 28 juli 1946. Två våld-samma explosioner, åtföljda av ett "intensivt vitt sken" skakade delar av staden under natten. En reporter skrev: "Man anser allmänt att oväsendet orsakades av raketer, men att dessa sprängdes i så små bitar att de praktiskt taget försvann."

Källa: *London Daily Telegraph*, 29 juli 1946.

Södra Sverige, 12 augusti 1946. En 1,5 meter lång, cigarrformad farkost med röksvans passerade över hustaken i en hämnstad. Den färdades över vattnet tills den verkade gå ned på en obebodd holme. Den täta undervegetationen fick ett sökarlag som begav sig till platsen att ge upp.

Källa: *Svenska Dagbladet*, 14 augusti 1946.

Malmö, Sverige, 16 augusti 1946. En spökraket som passerade över staden exploderade och spräckte flera fönster-rutor. Några vittnen uppgav att fragment föll till marken.

Källa: *Manchester Guardian*, 17 augusti 1946.

Södra Sverige, mitten av oktober 1946. När de hörde ljudet som från en "flock fåglar" tittade två personer, som befann sig på stranden till en sjö uppåt och såg ett egendomligt föremål närma sig över träden. Det såg ut som en kastpil med små vingar och en "kul-formad spets." Det exploderade omedelbart efter att det störtat i vattnet strax

utanför strandkanten.

Källa: *Svenska Dagbladet*, 21 oktober 1946.

UFO-Åldern

Lincoln & Chaves counties, New Mexico, 4 juli 1947. Den nu ryktbara "Roswell-händelsen", avgjort det mest grundligt undersökta, dokumenterade och övertygande störtningsfallet, dök upp i UFOlogernas medvetande först tre decennier efter dess inträffande. Fram till dess hade det varit en kort fotnot i litteraturen, och knappt någon hade ifrågasatt det officiella påståendet att händelsen endast gällt en tillfällig felidentifikation av en ballong. I dag vet vi, efter en mängd uppgiftslämnare vittnesmål, att utomordentligt ovanligt material plockats upp från två olika platser. På den ena hittade militära utredare spillror, på den andra (så uppges åtminstone av ett mindre antal men dock högst, som det verkar, tillförlitliga sagesmän) farkostens humanoida besättningskroppar. Under de senaste 15 åren har undersökningen vuxit och speciellt sedan slutet av 80-talet intensifierats. Vid det här laget har flera hundra uppgiftslämnare intervjuats. Tre böcker och två monografier grundade på denna undersökning har hittills färdigställts, med flera på gång. Fallet har grundligt beskrivits i IUR och på annat håll. Hittills har ingen trovärdig bortförklaring dykt upp, trots ihärdiga försök av blivande debunkers. Roswell-händelsen är utan tvekan det mest betydelsefulla fallet i UFO-historien.

Källor: Charles Berlitz & William L. Moore, *The Roswell Incident* (New York: Grosset and Dunlap, 1980); George M. Eberhart, red., *The Roswell Report: A Historical Perspective* (Chicago: CUFOs, 1991); Stanton T. Friedman & Don Berliner, *Crash at Corona: The U.S. Military Retrieval and Cover-up of a UFO* (New York: Paragon House, 1992); William L. Moore, "Crashed Saucers: Evidence in Search of Proof," i Walter H. Andrus Jr. och Richard H. Halls, red., *MUFON 1985 UFO Symposium Proceedings* (Seguin, Tex.: Mutual UFO Network, 1985), sid. 130, 154-179; *The Plains of San Agustin Controversy, July 1947: Gerald Anderson, Barney Barnett, and the Archaeologists* (Chicago: CUFOs; Washington, D.C.: Fund for UFO Research, 1992); Kevin D. Randle & Donald R. Schmitt, *UFO Crash at Roswell* (New York: Avon Books, 1991).

San Agustin-prärien, New Mexico, 5 juli 1947. I januari 1990 trädde Gerald Anderson från Springfield, Missouri, fram för att uppges att när han var fem år gammal under en utflykt på prärien med sin familj stötte de på ett lag arkeologer som leddes av en "Dr. Buskirk." Tillsammans betraktade de ett störtat UFO och dess döda och skadade besätt-

ning tills en militärtrupp dök upp som med hotelser beordrade vittnena att åka hem och hålla tyst. Andersons story föll sönder under utredningarna (bl. a. visade sig "Dr. Buskirk" vara Winfred Buskirk, som undervisade Anderson i antropologi vid Högskolan i Albuquerque år 1957). Bluffen inspirerades antagligen när Anderson läste Berlitz och Moores *The Roswell Incident*, speciellt bokens behandling av den fortfarande obekräftade Barney Barnett-storyn (se nedan).

Källor: Thomas J. Carey, "The Search for the Archaeologists," *IUR* 16 (november/december 1991): 4-9, 21; Jerome Clark, "Editorial: The Hoaxer and the Hoaxed," *IUR* 17 (juli/augusti 1992): 3, 24; Stanton T. Friedman & Don Berliner, *Crash at Corona: The U. S. Military Retrieval and Cover-up of a UFO* (New York: Paragon House, 1992); Stanton T. Friedman, Thomas J. Carey, Kevin D. Randle och Donald R. Schmitt, "The Search for the Archaeologists: An Exchange," *IUR* 17 (maj/juni 1992): 6-12, 22-23; *The Plains of San Agustin Controversy, July 1947: Gerald Anderson, Barney Barnett, and the Archaeologists* (Chicago: CUFOSS; Washington, D. C.: Fund for UFO Research, 1992); Kevin D. Randle & Donald R. Schmitt, "Missing Time," *IUR* 17 (juli/augusti 1992): 21-23.

San Agustin-prärien, New Mexico, tidigt i juli 1947. År 1978 fick UFOlogen Stanton Friedman höra talas om en historia som av Grady "Barney" Barnett, ingenjör vid U. S. Soil Conservation Service, berättats för några vänner. Barnett, som avled 1969, påstod sig ha stött på ett stortat UFO och fyra humanoida kroppar. Ett lag arkeologer befann sig också på platsen. Män från armén dök upp strax efteråt och varnade dem för att berättas något om vad de hade sett. Denna historia fanns i tryck först två år senare, i *The Roswell Incident*, där den sattes i samband med Corona-händelsen flera miles österut. År 1985 blev William Moore förtvivlad över att han inte, trots stora ansträngningar, lyckats hitta några oberoende bevis för historien. År 1991 spekulerade Kevin Randle och Donald Schmitt om möjligheten av att Barnetts vänner missuppfattat det hela och att händelsen egentligen inträffat nära Corona. Den senare upptäckten av Ruth (Mrs. Barney) Barnetts dagbok för 1947, i vilken hon uppger att hennes man befann sig på San Agustin-prärien i början av juli och inte nämner något om någon UFO-episod, ledde Randle och Schmitt till att dra tillbaka sin hypotes. De som kände Barnett betraktade honom som pålitlig, men bekräftelse på hans historia om störtningen är fortfarande svår fångad. Ingen trovärdig, oberoende källa har omnämnt någon motsvarande händelse på prärien vid något tillfälle.

Källor: Charles Berlitz & William L. Moore, *The Roswell Incident* (New York:

Grosset and Dunlap, 1980), sid. 53-62; Stanton T. Friedman & Don Berliner, *Crash at Corona: The U. S. Military Retrieval and Cover-up of a UFO* (New York: Paragon House, 1992), sid. 14; William L. Moore, "Crashed Saucers: Evidence in Search of Proof," i Walter H. Andrus Jr. & Richard H. Hall, red., *MUFON 1985 UFO Symposium Proceedings* (Seguin, Tex.: Mutual UFO Network, 1985), sid. 130, 174-176; *The Plains of San Agustin Controversy, July 1947: Gerald Anderson, Barney Barnett, and the Archaeologists* (Chicago: CUFOSS; Washington, D. C.: Fund for UFO Research, 1992); Kevin D. Randle & Donald R. Schmitt, *UFO Crash at Roswell* (New York: Avon Books, 1991), sid. 31-32, 87, 89-90; Donald R. Schmitt & Kevin D. Randle, "Second Thoughts on the Barney Barnett Story," *IUR* 17 (maj/juni 1992): 4-5, 22.

Bozeman, Montana, 6 juli 1947 Los Angeles-piloten Vernon Baird påstod sig ha mött "flygande jojon" över Montana. En fångades i planets propeller-wash, klövs som en mussla och störtade mot marken. Baird erkände ganska snart efteråt att historien var ett skämt.

Källa: Ted Bloecher, *Report on the UFO Wave of 1947* (Washington, D. C.: Författaren, 1967), sid. 1-14.

Paradise Valley, Arizona, oktober 1947 *Variety*-krönikören Frank Scully fick veta av Silas Newton och Leo GeBauer att myndigheterna tagit hand om ett stortat flygande tefat norr om Phoenix. Farkosten, 10-11 m i diameter, innehöll kropparna av två humanoida varelser. I *Behind the Flying Saucers* presenterar Scully inga ytterligare detaljer, men i januari 1987 intervjuade den brittiske UFOlogen Timothy Good, Selman E. Graves som enligt uppgift bevitnade omhändertagandet, i Pleasant Valley i oktober 1947, av en "stor aluminiumfärgad, kupolformad tingest...den mätte 10-11 m i diameter." Newton och GeBauer, som gick omkring och sålde historier om störtningar som en del av ett bondfängeri, kan inte ens avlägset bedömas vara trovärdiga som uppgiftslämnare. Utan ytterligare undersökning är det svårt att veta hur man ska ställa sig till Graves utsago, men så länge vi inte har andra bevis, så måste historien om störtningen i Pleasant Valley anses vara av ringa bevisvärde.

Källor: Timothy Good, *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up* (New York: William Morrow and Company, 1988), sid. 394-397; Frank Scully, *Behind the Flying Saucers* (New York: Henry Holt and Company, 1950), sid. 136.

Aztec, New Mexico, 25 mars 1948. Efter att ett flygande tefat kommit ned på en hög klipplata öster om Aztec, un-

dersökte flygvapenpersonal och statligt anställda vetenskapsmän farkosten, inuti vilken man fann kropparna av 16 döda, människoliknande kroppar, korta till växten och iklädda "1890-talsmode." Enligt Frank Scullys uppgiftslämnare "Dr. Gee" (Leo GeBauer) "hade kropparna blivit brända som ett resultat av luft som rusade genom den trasiga ventilen, eller också på grund av att något blivit fel på framdrivningsmekanismen varvid kabinen råkat ut för en tryckförändring." Farkosten var 99 "/₁₀₀ fot bred och flög på "magnetiska kraftlinjer." Historien är ren fantasi ihopkokad av GeBauer och Silas Newton, vilka marknadsförde en falsk oljeuppsparningsapparat som påstods vara baserad på utomjordiska, teknologiska hemligheter. Under senare år har några lättrogna författare försökt återuppliva storyn, och i en bok som kom ut år 1987, *UFO Crash at Aztec*, anklagade man skeptiker för att vara mörkläggningsagenter och framlade tvivelaktiga "bevis" - vilka senare bortförklarades av William Jones och Rebecca Minshall - för att blåsa nytt liv i berättelsen.

Källor: J. P. Cahn, "Flying Saucers and the Mysterious Little Men," *True*, september 1952, sid. 17-19, 102-112; J. P. Cahn, "Flying Saucer Swindlers," *True*, augusti 1956, sid. 66-67; Timothy Good, *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up* (New York: William Morrow and Company, 1988), sid. 388-394; William E. Jones & Rebecca D. Minshall, "Aztec, New Mexico - A Crash Story Reexamined," *IUR* 16 (september/oktober 1991): 11-15, 23; William L. Moore, "Crashed Saucers: Evidence in Search of Proof," i Walter H. Andrus Jr. & Richard H. Hall, red., *MUFON 1985 UFO Symposium Proceedings* (Seguin, Tex.: Mutual UFO Network, 1985), sid. 130-154; Frank Scully, *Behind the Flying Saucers* (New York: Henry Holt and Company, 1950); William S. Steinman & Wendelle C. Stevens, *UFO Crash at Aztec* (Tucson, Ariz.: UFO Photo Archives, 1987).

Hollywood, Kalifornien, augusti 1949. Mikel Conrad, producent, regissör, författare och stjärna i den just släppta, lågbudget SF-filmen *The Flying Saucer* (vilken delvis finansierats genom bingo-vinster), försäkrade att filmen innehöll ett riktigt avsnitt på ett rymdskepp som tagits om hand i Alaska av agenter från staten. Conrad fixade fram en falsk FBI-agent som skulle "bekräfta" historien. Flygvapnets *Office of Special Investigation* intervjuade Conrad, vilken erkände att han genomfört en bluff i syfte att skapa publicitet för filmen. Episoden är betydelsefull historiskt sett ty den kan ha givit Silas Newton och Leo GeBauer idén till de skepparhistorier som de sålde till Frank Scully och som publicerades i hans *Behind the Flying Saucers*.

Källor: William L. Moore, "Crashed

Saucers: Evidence in Search of Proof," i Walter H. Andrus Jr. & Richard H. Hall, red., *MUFON 1985 UFO Symposium Proceedings* (Seguin, Tex.: Mutual UFO Network, 1985), sid. 130, 140-143; Bryan Senn & John Johnson, *Fantastic Cinema Subject Guide* (Jefferson, N. C.: McFarland, 1992), sid. 326.

New Mexico, 1948. År 1952 berättade en flygvapenman för Jim och Coral Lorenzen, orföran i den nyss bildade Aerial Phenomena Research Organization, om en störtning och ett omhändertagande han uppgav sig ha deltagit i fyra år tidigare. Han och andra fördes till en tungt bevakad plats någonstans i New Mexico, där de såg en metallisk skiva med en liten kabin ovanpå. De fick veta att kropparna av "små män" tidigare burits ut ur farkosten. De fick order om att nedmontera farkosten, vilket blev möjligt först efter att de lärt sig att farkosten bestod av sammankopplade sektioner som var instuckna i varandra i undersidans mitt. Den enda ledtråden till dess kraftkälla var en "ring av komponenter som liknade elektromagneter som var monterad i en utbuktning strax nedanför kabinens ytterkant där bärytan sammanfogades med den centrala kärnan."

Efter att först ha varit skeptiska, ändrade sig paret Lorenzen angående historien när en Albuquerque-bo berättade att han, när han färdades i bil nära Taos i norra New Mexico, hörde en radiorapport om att en "märklig luftfarkost" hade störtat. Strax efteråt anlände han till platsen och militär vaktpersonal beordrade honom att lämna området, men inte innan han skymtade en stor lastbil som bar en presenningövertäckt last. I en kort redogörelse refererade paret Lorenzen vagt till "olika andra källor" som "stöder verkligheten hos ovannämnda händelse." Tills APROs arkiv blir tillgängligt för forskare, är detta allt vi känner till om händelsen, såvida inte den historia som följer har med den att göra.

Källa: L. J. Lorenzen, "Airmé Michel's Orthotonic Lines," *A.P.R.O. Bulletin*, juli 1958, sid. 6-7.

Nära Farmington, New Mexico, i slutet på 40-talet. År 1991 intervjuade ett gift par från Pennsylvania, makarna Oldham, en anonym militärofficer som påstod att han sett en fil på ett bibliotek för hemligstämplade dokument på en icke namngiven bas. Filen gällde, med hans ord, en störtning och ett omhändertagande av ett UFO "någonstans nära staden Farmington, New Mexico, före år 1950." Farkosten, på vilken ett fotografi fanns i filen, hade hittats intakt med undantag av ett litet hål av en pennas storlek i ett av fönstren. Varken skarvar, sprickor eller dörrar var synliga på farkostens utsida, och inträde verkade först omöjligt. Inte ens det lilla hålet i fönstret

kunde vidgas ty det som liknade glas visade sig vara ett mycket starkare, okänt ämne. Till slut, när forskarna "på något vis genom detta hål lyckades erhålla tillträde...slungades en dörr upp." Där inne fanns kropparna av två humanoider.

Officeren sade att hundratals UFOs dykt upp över Farmington på årsdagen av kraschen. Iakttagelser av många UFOs gjordes faktiskt över Farmington den 15 och 16 mars 1950. Makarna Oldham tog historien på allvar. De sade att officeren inte känt till deras intresse för UFOs förrän ämnet råkade komma upp under en konversation. Tyvärr ger oss uppgiftslämnarens anonymitet samt det vaga innehållet i hans vittnesmål inte mycket att gå på. Vid sidan av många olikheter så förekommer dock en del besynnerliga likheter med element i den falska historien om störtningen i Aztec. I Frank Scullys *Behind the Flying Saucers* (kapitel 12): "Dr. Gee" (Leo Gebauer) har detta att säga om farkostens utseende: "Utsidan visade inga markeringar av något slag, förutom en spruckna ventil som vid en första granskning verkade bestå av glas. Vid en närmare undersökning fann vi att den skilde sig en hel del från varje glastyp i detta land." Med en stång som kördes in genom öppningen "träffade vi en knapp" och "en dörr flög upp." I bägge historierna upptäcker man att farkosten flyger längs "magnetiska fält." Å andra sidan talar Gebauer/Scully om 16 brännskadade besättningsmedlemmar klädda som 1890-talets amerikaner; makarna Oldhams uppgiftslämnare talar om endast två, också de brännskadade, iklädda åtsittande flygardräkter.

I brist på ytterligare dokumentation måste denna historia betraktas som tveklaktig.

Källor: Chuck & Vicky Oldham, *Report on the Crash at Farmington* (Lansdowne, Pa.: Författarna, 1991); Frank Scully, *Behind the Flying Saucers* (New York: Henry Holt and Company, 1950), sid. 128-131; Leonard H. Stringfield, *UFO Crash/Retrievals: The Inner Sanctum, Status Report VI* (Cincinnati, Ohio: Författaren, 1991), sid. 39-50.

Los Alamos, New Mexico, 1949. Historien lyder: Nicholas von Poppen, en estnisk flykting och skicklig fotograf, fördes bort från sitt hem i Los Angeles till Los Alamos, där han ombads ta fotografier på ett omhändertaget flygande tefat och dess fyra döda besättningsmedlemmar, albinobleka varelser av mänskligt utseende men bara 1,2 meter långa. Fast den fortfarande är i cirkulation är historien en ren dikt. En kalifornisk UFO-fantast vid namn George Tyler skrev en opublicerad science fiction-historia i vilken von Poppen, en bekant, har en framträdande roll. Vid Tylers död år 1954 överläts hans UFO-arkiv åt tefatsentreprenören i West Virginia, Gray

Barker, som tillförde storyn sina egna utsmyckningar och saluförde den som sann, samt även påstod att han åkt till Los Angeles för att försöka intervjua en starkt uppskrämd von Poppen. Von Poppen dog av naturliga orsaker i mars 1976, trots att Steinman och Stevens i en sensationsbok skulle komma att påstå att han mördats. Under senare år har fotografier på en vaxmodell föreställande en främmande varelse distribuerats i Europa och identifierats som bilder tagna av von Poppen.

Källor: Gray Barker, "Chasing the Flying Saucers," *Flying Saucers*, nr. 17 (november 1960): 22-28; Gray Barker, "Archives Reveal More Crashed UFOs," *Gray Barker's Newsletter*, nr. 14 (mars 1982): 5; Gray Barker, "Von Poppen Update," *Gray Barker's Newsletter*, nr. 17 (december 1982): 5; "More About That 'Roswell Alien Photo,'" *Focus*, 31 mars 1991; William S. Steinman & Wendelle C. Stevens, *UFO Crash at Aztec* (Tucson, AZ: UFO Photo Archives, 1987).

Mexico City, 1949. Medan han körde nära Flint, Michigan, hörde bilhandlaren Ernest Gates en plötslig uppläsning i sin bilradio: ett UFO hade kraschlandat nära Mexico City och kroppar uppgavs finnas ombord. Militära befattningshavare försökte nu hitta ett sätt att ta sig in i skeppet. Någon uppföljande historia dök aldrig upp. Några månader senare, i mars 1950, berättade affärsmannen från Los Angeles, Ray L. Dimmick en liknande historia, där han uppgav att hans uppgiftslämnare var två anonyma "gruvingenjörer". Dimmick uppgav vidare att han förts till en militärbas där han personligen såg tefatet. Hans berättelse anses allmänt vara uppdiktad.

Källor: "Has the Air Force Secured 'Material Evidence'?" *Flying Saucer News-Service Research Bulletin*, 20 september 1955; Los Angeles Herald-Express, 9 mars 1950.

Laredo, Texas, februari 1950. Ett litet flygande tefat påstods ha kraschlandat på ett flygfält i Laredo. Räddningsmanskap försökte återuppliva dess ende pilot, en liten man, som efter att ha inandat syre hoppade upp och slog en man ur nationalgardet i ansiktet. Efter att han kollapsat återupplivades han ännu en gång och uppträdde med samma aggressivitet. Efter en tredje kollaps avled han. Trots hans ringa storlek vägde han ca 135 kg.

Denna berättelse publicerades i en sydamerikansk tidning och bör betraktas snarare som ett skämt än en tidningsanka. Inget om den stod att läsa i Laredo-pressen under tidsperioden i fråga.

Källor: Gray Barker, "Archives Reveal More Crashed UFOs," *Gray Barker's Newsletter*, nr. 14 (mars 1982): 5; *La Hora* [Quito, Ecuador], 12 februari 1950.

Argentina, 10 maj 1950. En bilförare upptäckte ett flygande tefat på marken strax intill en landsväg i ett glesbygdssområde i Argentina. Han stannade bilen, närmade sig föremålet och gick in i det genom en dörr på sidan. Därinne fanns kropparna av tre små män. Efter att han med handen känt på en av varselerna greps han av panik och flydde från platsen. Dagen därpå återvände han tillsammans med två kamrater och allt de då såg var en hög grå aska där UFO:t hade stått. Ovanför sig såg de ett cigarrformat föremål och två mindre skivor. Skivorna flög in i cigarren som blev djupröd till färgen och sköt iväg och försvann ur sikte.

Hans berättelse publicerades inte förrän fem år senare och blev efter detta vida uppmärksammas när Horacio Gonzales, APRO:s representant i Venezuela, förmedlade den till Jim och Coral Lorenzen. Gonzales talade med vittnet, identifierat som byggnadsingenjören Enrique Caretuto Botta, men drev inte saken vidare. Så vitt är känt har de två andra vittnena aldrig intervjuats. Huvudvittnet, som tydligen existerade, sände ett registrerat brev till den amerikanske UFOlogen Leonard Stringfield år 1955. Motsägelser i olika publicerade redogörelser kan kanske tillskrivas översättningsproblem. Förutom detta är allt man kan säga om detta fall att det aldrig blivit ordentligt undersökt.

Källor: *El Universal* (Caracas, Venezuela), 7 maj 1955; Coral E. Lorenzen, *The Great Flying Saucer Hoax: The UFO Facts and Their Interpretation* (New York: William-Frederick Press, 1962), sid. 54-56; Willy Smith, "The Curious Case of the Argentine Crashed Saucer," *IUR* 11 (januari/februari 1986): 18-19; Leonard H. Stringfield, *Situation Red, the UFO Siege!* (Garden City, N. Y.: Doubleday and Company, 1977), sid. 80-83.

Spetsbergen, Norge, juni 1952. Första gången publicerad i en tysk tidning, *Saarbrücker Zeitung*, uppges i denna seglivade historia att jetpiloter i juni 1952 upptäckte vraket av en flygande skiva på den avlägsna ön Spetsbergen i Barents hav norr om Norge. Den forslades till Narvik där - enligt historier som sågs i tryck i skandinaviska och tyska tidningar - den identifierades som antingen en sovjetisk eller utomjordisk anordning. År 1954 påstods i en fransk tidningsartikel att föremålet var produkten av ett nazistiskt tefatsprojekt. En variant på legenden förlägger händelsen till Helgoland, en annan nordlig ö. Av allt att döma är historien en uppbyggd saga från början till slut.

Källor: Ole Jonny Brønne, "Legend of the Spitsbergen Saucer," *IUR* 17 (november/december 1992): 14-20; *Scientific Study of Unidentified Flying Objects* (New York: Bantam Books, 1969), sid.

90-91; *Le Lorrain*, 15 oktober 1954; William L. Moore, "New Information on the Spitzbergen Saucer Crash," *Focus* 5, nr. 10-12 (31 december 1990): 7-8; *Saarbrücker Zeitung*, 28 juni 1952; William S. Steinman & Wendelle C. Stevens, *UFO Crash at Aztec* (Tucson, Ariz.: UFO Photo Archives, 1987), sid. 353-366.

Ohio, sensommaren 1952. Intervjuad av UFO-entusiasten George Wolfer, uppgav en kvinna vid namn Vivian Walton, som arbetat som anställd vid signaltrupperna och dechiffrerat hemliga teletypmeddelanden vid Columbus Army Supply Depot, att ett flygande tefat störtat norr om Columbus. Hon fick veta så mycket när en arbetskamrat som framkallade fotografier visade henne bilder på föremålet, som uppgavs vara 9 meter i diameter, minimalt skadat och obemannat. Laget som omhändertog det kunde ta sig in i UFO:t endast efter mycket stora svårigheter. Mrs. Walton sade att UFO:t hade transporterats genom depån under sin väg till Wright-Pattersons flygväpnenbas. År 1954 intervjuade James W. Moseley, utgivare av *Nexus* (senare *Saucer News*) fotografen och andra. Alla uppgav att de inte kände till något om ett störtat UFO. Moseley blev emellertid imponerad av kvinnans påtagliga uppriktighet vilken visade sig i hennes brist på intresse för UFOs och i hennes suddiga minnen angående detaljerna i fallet.

Källor: James W. Moseley, brev till Jerome Clark, 9 januari 1991; James W. Moseley, anteckningar från intervjuer med George Wolfer, Ray Walton, Vivian Walton, Joe Sheehy och Clarence Thorne, 1954; James W. Moseley, "The Wright Field Story, or Who's Lying?" *Nexus*, september 1954.

Augusti 1952. En radiochef i Pueblo, Colorado, Joseph Rohrer berättade för ortstidningen att USA:s regering omhändertagit sju störtade skivor, varav tre i Montana. I ett av fallen hade en besättningsman överlevt och hållits kvar på en isolerad plats i Kalifornien, där han lärdes kommunicera och läsa och skriva engelska, men varelsen dog efter två år i fångenskap. Rohrer fortsatte med att påstå att han varit ombord på ett av skeppen. "Det var 30 meter i diameter och 5,5 meter tjockt," sade han. "Tefatet var hopsatt i fem sektioner och besättningens sovhytter utgjordes av rör med lock i ändarna." Donald Keyhoe, som i vanliga fall är skeptisk till historier om störtningar, noterade: "Rohrer var en respekterad medborgare, direktör på Pike's Peak Broadcasting Company, och han vidhöll att han talade sanning." Hur som helst har ingen oberoende bekräftelse dykt upp sedan dess. Rykten om att en utomjordisk varelse överlevt två eller tre år efter en störtning i slutet på 40-talet spreds igen på 80-talet. Rohrer är kan-

ske det första publicerade påståendet om en sådan händelse, för vilken ingen bekräftelse från trovärdiga källor existerar.

Källor: Linda Moulton Howe, *Alien Harvest: Further Evidence Linking Animal Mutilations and Human Abductions to Alien Life Forms* (Littleton, Colo.: Linda Moulton Howe Productions, 1989); Donald E. Keyhoe, *Flying Saucers from Outer Space* (New York: Henry Holt and Company, 1953), sid. 111-113.

24 april 1953. På en bar i Columbus träffade marinsergeant Ralph E. Brown vid närbelägna Fort Hayes en främling som påstod att han tjänstgjorde vid Wright-Pattersons flygväpnenbas. Där sade han förvarades tre rymdskepp som man tagit hand om från störtningar på icke uppgivna platser. Främlingen uppgav att han själv sett dem. Ett var skadat och två var mer eller mindre intakta. Kroppar förvarades också på basen. Flygväpnet hade överlåtit problemet till en liten grupp prominenta Columbusbor.

Brown lämnade in en officiell rapport om saken och denna sändes vidare till chefen för säkerhetsdivisionen i arméhöghälsverket i Washington, D. C. Det finns inget som säger att några ytterligare åtgärder vidtogs. Brown tyckte att främlingen lät ärlig och övertygande, men utan stödvidnesmål eller ytterligare detaljer finns det ingen anledning att ta historien för något annat än ett practical joke. Det är intressant att notera att främlingen tydligen kände till Battelle Memorial Institutes hemliga UFO-studier (speciellt av Blue Book-rapporter; resultatet blev *Project Blue Book Special Report No. 14*, utgiven år 1955) - dessa är antagligen de prominenta Columbusborna - men det är osannolikt att Battelle visste något om störtade UFOs.

Källor: Loren E. Gross, *UFOs: A History - 1953: March-July* (Fremont, Kalifornien: Författaren, 1989); Jennie Zeidman & Mark Rodeghier, "The Pentacle Letter and the Battelle UFO Project," *IUR* 18 (maj/juni 1993): 4-12, 19-21.

20 februari 1954. Medan han tillbringade sin semester på en ranch nära Palm Springs, Kalifornien, försvann president Dwight D. Eisenhower plötsligt vilket gav upphov till ett rykte - vilket faktiskt nådde pressbyråerna - att han hade avlidit. Senare berättade hans presssekreterare för reportrarna att han på grund av ett akut problem helt enkelt varit tvungen att uppsöka tandläkaren. Snart spred sig ett rykte genom ockulta kretsar i Kalifornien som sade att presidenten egentligen begett sig till närbelägna Edwards flygväpnenbas för att undersöka ett UFO-vrak och några kroppar. En senare version gick ut på att fem rymdskepp hade landat frivilligt för att

träffa Eisenhower.

Dessa rykten har spårats till metafysikern Gerald Light (aka "Dr. Kappa"), som sade att han bevittnat mötet personligen efter att han färdats till basen i ett ute-ur-kroppentillstånd. Efterforskningar på Eisenhower-biblioteket flera år senare av William L. Moore gav en mängd upplysningar om expresidentens hälsoproblem men saknade uppgifter om något tandläkarbesök dagen i fråga. Vad Eisenhower nu än gjorde eller inte gjorde dagen i fråga, så kan vi naturligtvis avfärda Lights imaginära historia - det enda tillgängliga "beviset" - på stående fot. Samtidigt bör det noteras att rykten om utomjordiska vrak på Edwardsbasen fördaterar Eisenhower-historien.

Källor: Riley Crabb, *Flying Saucers and the Coming Space Probes* (Camarillo, Kalifornien: Författaren, 1959); "Ike and Aliens? A Few Facts About a Persistent Rumor," *F-W Focus*, 30 april 1985; "'Object' Studied at Edwards Air Base as 'Brass Curtain' Falls Around Saucer Data," *Flying Saucer News-Service Research Bulletin*, 20 augusti 1955; Michael D. Swords, "Tales from the Barker Zone: Three Days at the Gray Barker Manuscript Depository," *IUR* 17 (november/december 1992): 4-10; Harold T. Wilkins, *Flying Saucers Uncensored* (New York: The Citadel Press, 1955), sid. 45-46.

Chile, februari 1957 En 900 meter lång, smal, halvgenomskinlig farkost påstods ha störtat på en vulkanslänt några kilometer från den bolivianska gränsen. Inuti den hittade ett forskarlag ett antal ovanliga föremål. Den enda källan till denna historia är en enda peruansk tidsningsnotis. Det är med all sannolikhet en teckningsanka.

Källor: *La Prensa* [Lima, Peru], 14 februari 1957; "UFO Found in South American Andes?" *Saucers*, våren 1957.

International UFO Reporter
July/August 1993
Volume 18, Number 4

Lysande trianglar

En kvinna och hennes väninna såg kl 20.30, den 21 april i år lysande trianglar på himlen. Dessa var röda och vita till färgen. De två kvinnorna befann sig på stranden nära Adelaide i Australien.

Till en början svävade de bara, men efter fem minuter for de iväg väldigt snabbt.

Anledningen till att kvinnan rapporterade detta var:

Direkt efter iakttagelsen såg en av kvinnorna en man ungefär 50 m framför sig. Han både kom och gick utan att hon märkte det. Hon gick runt och frågade olika människor, efter det att han försvunnit, om de hade sett honom. Det verkar som om ingen hade det...

Källa: *Australian International UFO-Flying Saucer Research*, Number 56, August 1992. Översättning: Stefan Isaksson

6 – barnsmamman Birgitta efterlyser en okänd bilist Du som såg det flygande tefatet – hör av dig!

Fyra svartklädda män

En mörk augustikväll såg Birgitta Svensson, 44, och hennes väninna Ulla Johansson ett märkligt, lysande föremål vid E3:an mellan Alingsås och Vårgårda. Samma upplevelse hade en okänd bilist som blev skrämmd och försvann med en rivstart. Att det var ett "flygande tefat" de såg är Birgitta övertygad om.

Nu vill hon genom Hemmets Journal efterlysa mannen i den andra bilen. "Vi måste tala öppet om de här besöken från andra världar!"

Finns det människor som lättare än andra får kontakt med det okända? Det verkar nästan så när sexbarnsmamman Birgitta Svensson, 44, berättar om sina upplevelser. Vid flera tillfällen har hon haft närkontakter med "flygande tefat", både när hon varit ensam och när hon haft sällskap som kan intyga att hon talar sanning. Birgitta tror att en del platser är mer utsatta för besök än andra och att besökarna har något ärende. Men vad?

-För den som aldrig upplevt de här fenomenen är det så lätt att hänfullt rycka på axlarna och förklara det hela som synvillor och hjärnspöken, säger Birgitta, som är hemmafru och bor med man och barn på landet utanför Vårgårda.

-Men efter en närkontakt blir det annorlunda, eftersom det är en helt genomgripande händelse. Många berättar aldrig om det därför att de helt enkelt inte tror sina ögon eller tror att de drömt.

För att inte glömma bort tid eller plats och upplevelsens art har Birgitta gjort noteringar om de sällsamheter hon upplevt under de senaste 25 åren. Nu har hon beslutat ta bladet från munnen och berätta om ett par händelser, som kan bestyrkas av andra. Hon tycker det är viktigt att folk får veta att vi människor tydligen inte är ensamma i universum. För att UFO kommer från hittills outforskade världar är Birgitta nästan helt säker på.

Den första märkliga händelsen Birgitta noterar inträffade på kvällen den 5 december 1966. Hon var då mycket ung, nygift och hade en liten son. Tillsammans skulle familjen besöka en anhörig i hyreshuset där de själva bodde i Alingsås. För att komma dit passerade de en balkongliknande gång på husets ytersida med ingångar till varje lägenhet.

"Titta, vad är det där!" ropade plötsligt Birgittas man och pekade bort mellan husen tvärs över gården.

-Jag tittade dit han pekade och fick se ett stort ovalt föremål, som sakta kom glidande, berättar Birgitta. Det liksom sökte sig fram för att inte krocka med byggnaderna. Föremålet var längre än öppningen mellan husen så vi kunde aldrig se hela dess längd samtidigt; det var heller aldrig ovanför taket på fyrvåningshuset.

-Vi stod som förhåxade och bara stirrade på föremålet som ibland stod alldeles stilla. Så fick vi se något som nästan kom håret att resa sig på oss. Från en rad fönster på dess ena sida strålade ett blåaktigt ljussken och där stod fyra människoliknande, svartklädda varelser. Vi såg dem mycket tydligt eftersom avståndet inte var mer än 75 meter.

Efter någon minut försvann den mystiska farkosten ljudlöst utom synhåll bakom huset. Kvar stod de två på balkongen - mannen med barnet på armen - och visste inte riktigt vad de skulle tro. Synvilla eller hallucination kunde det ju inte vara; de hade ju sett det båda två. Under någon minut hade de fått uppleva något som mycket liknade science fiction!

Därefter skyndade de från mörkret och den råa decemberkylan in i den varma lägenheten. Birgitta minns, att det var svårt att prata om vad som hänt. Men tankarna malde och malde. Var det ett besök från okända världar? Och vad ville de i så fall oss?

Efteråt har Birgitta försökt göra jämförelser mellan de fyra varelserna i farkostens fönster och människor som står i hyreshusets fönster. Avståndet från balkongen är ungefär detsamma. Då har

hon kommit fram till att de mystiska svartklädda männen måste ha varit ganska småväxta.

-Om jag varit ensam hade jag naturligtvis trott att jag såg i syne och skulle aldrig ha berättat det för någon. Som tur var såg vi exakt samma sak både maken och jag och det gjorde saken något lättare att hantera, tycker hon.

Flickorna blev rädda

Den andra närkontakten skedde på E3:an mellan Alingsås och Värgårda vid tiotiden en augustikväll i mitten av 80-talet. Att plötsligt möta ett 75 meter långt lysande föremål, som sakta glider fram över marken är både skrämmande och fascinerande på samma gång. Då är det skönt att vara flera som sett samma sak så man vet att det inte bara är fantasin som spelat en ett spratt, tycker Birgitta.

-Jag är glad för att min kompis Ulla Johansson och våra döttrar Angela och Pernilla var med. Flickorna var då i tioårsåldern, säger hon.

De båda väninnorna med sina döttrar hade varit i Alingsås på bingo och körde E3:an mot Värgårda. Klockan var några minuter över tio. Det var en vakker och stjärnklar kväll och mörkt som det bara kan bli i slutet av augusti månad. På en raksträcka där de kunde se ungefär en kilometer framåt, dök det plötsligt upp ett lysande föremål över en trädunge till vänster om vägbanan. Det gled fram på mycket låg höjd och Birgitta stannade bilen vid vägkanten och slog av motorn. Hon tänkte stiga ur för att se bättre.

-Jag sa till Ulla att hon också skulle stiga ur, men barnen blev rädda och ropade att ingen av oss fick gå ur bilen. Då bevade jag ner vindrutan i stället och kunde under någon minut studera det lysande föremålet. Ulla böjde sig åt sidan och kikade ut och såg vad som hände lika bra som jag. Föremålet flög så lågt och sakta så vi var säkra på att det skulle landa. Farkostens konturer var svåra att urskilja i mörkret, men från sidan och undersidan strålade hundratals ljus. Det var som om ljuset kom genom en perforerad platta. Runt kanterna pulserade röda lampor och mitt under fanns en T-formad ansamling av vitt ljus.

Från E3:an sett svävade den gigantiska farkosten fram uppskattningsvis 50 meter över marken och de fyra i bilen befarade att den när som helst skulle krocka med taket på en uthuslänga vid närmaste bondgård, som belystes av skenet från de hundratals lamporna. De höll andan...

Men strax innan den väntade kraschen vek farkosten av och steg uppåt. Då skedde också en dramatisk förändring. Den T-formade ljusraden på undersidan ändrades till en triangel av vitt ljus. Farkosten ökade farten, samtidigt som

ljuset pulserade intensivare.

-Vi lyssnade, men kunde inte höra det minsta ljud. Till att börja med trodde vi att det kanske var ett flygplan. Men vi förstod snart att så stora flygplan, och som dessutom svävar sakta utan att ge minsta ljud från sig, finns inte, säger de två kvinnorna.

Alla fyra i bilen uppfattade föremålet på samma sätt: ofantligt stort, sakta och ljudlöst glidande och med pulserande olikfärgat ljus. Det tog ett par minuter för den här farkosten att förflytta sig de cirka två kilometer som den var synlig från bilen. Under pågående "föreställning" kom en annan bilist, som också sett det flygande fenomenet. Han stannade några sekunder men gav sig sedan iväg med en rivstart.

-Jag skulle gärna vilja ha kontakt med den bilisten. Så hör av dej om du läser det här! uppmanar Birgitta. UFOt, eller vad det nu var, sågs också vid en skola, där en grupp ungdomar varit på en tillställning under kvällen. Både tid och färdriktning stämmer med Ullas och minia observationer, säger hon.

Väcktes av ett UFO

Detta är långt ifrån det enda ljusfenomenet i det här området. Birgitta och Ulla kan berätta om ljusbollar som svävar längs järnvägslinjen, och om stillastående ljusstoder, som nästan skrämmt vettet ur folk. En traktorförare vände och körde en omväg för att slippa närkontakt med en ljuspelare.

-En kväll när två av våra barn, tillsammans med vår hund, hade varit på besök hos kompisarna i granngården kom plötsligt ett starkt lysande föremål och stannade bredvid vägen. Fenomenet sågs också från granngården. Barnen blev skrämda, men räddast blev hunden, som aldrig mer vågade vara ute ensam på kvällarna, berättar Ulla. Så nog är det något konstigt i det här området, tillägger hon. Kanske är det magnetfält, mineraler, eller något annat som drar till sig de här okända besökarna?

-Man skulle kunna tro att de svävande farkosterna undersöker järnvägen eller kanske "stjäla" kraft från elledningen för att ladda sina batterier, skrattar Birgitta. En tokig teori kanske. Men...

Birgitta tycker sig ha upplevt att varselerna som styr dessa UFO har ett sätt att kommunicera på det mentala planet.

-Egentligen skulle jag väl inte berätta det här för folk tror väl att jag är tokig, men jag tar risken, skrattar hon. En natt vaknade jag av en stark känsla av att jag skulle stiga upp och titta ut. Något inom mig pockade på, så till slut steg jag upp och gläntade på gardinen. Och där ute svävade ett lysande föremål, stannade och satte fart på nytt.

Var det männen ett meddelande från främmande världar - något som bara utvalda personer förmår uppfatta..?

Nils Norlén, HJ 25-26 1991

Andra gradens närkontakt

Den 11 september 1992, klockan 18.20. När hon svängde in på sin körväg i Gulf Breeze, Florida, blev en dam förvånad inför åsynen av ett föremål av en personbils storlek som steg uppåt från hennes bakgård 60 meter bort. Undersidan såg ut att vara cirkelrund med en lysande ring i mitten. Det hade en kupol på toppen och uppfattades ha en polerad grå yta med en rosafärgad rand. Det slog runt med undersidan uppåt, rörde sig över några tallar och bara plötsligt försvann, allt på bara ca tre sekunder. En magnetisk detektor av modell Schondtedt GA 52 registrerade en stark avläsning från topparna på dessa träd vilken gradvis försvann under ca fyra dagar. Tre cirkelrunda områden, fria från vegetation, upptäcktes på botten av en 90 till 120 cm djup damm från vilken UFOt verkade ha höjt sig. Cirklarna mätte 2,94, 3,23 och 3,50 meter i diameter. Vittnet känner någon i Franklin County, MS som senare rapporterat ett UFO som uppträdde på ett liknande sätt och som efterlämnade ett magnetiskt spår i några träd (sweet gum trees).

UFO med disring

Den 23 april 1991, klockan 20.30 såg en man och dennes hustru, båda 43 år gamla, ett runt lysande föremål när de i bil var på väg hemåt i Plaistow, New Hampshire. Föremålet hade en disig vågrät ring runt mitten, och det stod stilla, höjde sig, sänkte sig, utförde skarpa svängar, fladdrade och gungade till en gång. Det sågs flera gånger under de nästföljande fyra timmarna av paret och flera poliser från Plaistow och Atkinson. Vid ett tillfälle såg det ut att landa men steg plötsligt när poliserna försökte hitta det. De vägrade lämna en skriftlig rapport men gav paret ett muntligt stöd.

Stor triangel

Den 21 maj 1990, omkring klockan 21.00 observerade en familj på fyra, från åldrarna 23 till 50, ett stort triangelformat föremål av en villas storlek. Det svävade ca 18 meter ovanför dem nära Trenton i staten New York. Det hade tre runda vita ljus på undersidan nära varje hörn samt ett "landningsljus" i fören. Man rapporterade också "streck" eller "virvlande strimmor" av ljus i mitten på undersidan. Tre vittnen rapporterade ett svagt brummande ljud, medan det fjärde menade att det lät som ett susande. Föremålet rörde sig i promenadtakt och verkade emellanåt hoppa från en plats till en annan. Det stannade i området i ca två timmar.

Källa: Mufon UFO Journal, July 1993, Number 303

UFOT drog tåget

Den 17 februari 1985 vid 21-tiden var ett godståg utan last på väg nära Petrozavodsk i Sovjet-Karelen. Före stationen Novyje Peski kunde lokförarna Sergej Orlov och Viktor Mironov se att det ca 150 meter från tåget dök upp ett klotformat föremål. Lokförarna bedömde dess storlek till en meter. Klotet sände ut en vit ljusstråle, som nådde marken. Sedan började det flyga parallellt med tåget. Klotet sände strålen även mot förarhytten och började närma sig. Sedan flög det bredvid tåget, bara 50-100 meter från loket.

Järnvägen gick nedför backen. Orlov försökte bromsa men det hjälpte inte. Tågets hastighet ökade i stället. Han kopplade ur motorn men en osynlig kraft liksom drog tåget med en fart av 50 kilometer i timmen.

Lokförarna meddelade per radio trafikledaren Z. Pansjukova på nästa station, Novyje Peski, att det bredvid loket flög ett föremål, som drog tåget och att det var omöjligt att stanna. Pansjukova gav tåget grönt ljus och gick ut. Hon såg att det före loket flög ett klot och inuti det fanns ett tefatsliknande rött föremål, som vibrerade och snurrade. Innan tåget hann fram till stationen steg UFOt uppåt och försvann. Pansjukova blev skräckslagen och sprang ut i skogen.

När tåget hade passerat stationen flög UFOt tillbaka. Tåget bromsade raskt. Lokförarna slungades mot vindrutorna och blev illa slagna. Men tågets hastighet ökade igen.

Viktor Mironov ansåg att tåget måste stoppas eller köras tillbaka. Sergej Orlov trodde att man då skulle klassa dem som galningar. Dessutom gick det inte att bromsa - tågets hastighet ökade bara ännu kraftigare.

Hastighetsmätaren visade på noll, ty motorn var urkopplad. Likafullt drog det underliga klotet tåget drygt 50 kilometer. På det viset sparade det märkliga föremålet 300 liter bränsle åt den sovjetiska järnvägsstyrelsen.

Hela denna händelse varade i 75 minuter. Därefter ökade UFOt hastigheten och försvann.

Fallet presenterades även i den sovjetiska UFO-filmen "Sökandet efter utomjordingarna". Händelseförloppet kommenterades av doktorn i fysik, I. Stachanov: "Som fysiker kan jag inte säga vad det var för något. En klotblix var det i alla fall absolut inte. Mer kan jag inte säga."

Källa: "UFO-gåtan fördjupas" av Jüri Lina

Närmare kyrkan,
längre från himlen

Tre hjälpsamma främlingar

Den estniske arkitekten Rein Tomingas och hans exilestniska bekanta befann sig den 10 juni 1989 på en resa i trakten av Keila i norra Estland. De skulde bese en del äldre byggnader.

Medan de var på hemväg till Tallinn via olika byvägar, fick de helt oväntat motorstopp mellan Padise och Keila. Chauffören kunde inte hitta något fel. Rein Tomingas steg ur bilen för att söka hjälp.

Han hade gått ca 500 meter genom skogen då han fick syn på en beteshage. Han tog sig över staketet och märkte genast att det växte tre unga ekar i hagen. Under varje träd satt en person. Alla tre var bleka i ansiktet och hade mellanblont långt hår och ljusgrå overaller på sig. Deras skor hade samma färg.

Rein Tomingas tänkte att främlingarna kanske var popmusiker, som kvällen innan hade druckit för mycket och nu vilade sig. Varför hade de annars så moderna kläder på sig? Han gick närmare och frågade: "Kan ni inte hjälpa mig? Vår bilmotor har gått sönder. Ni kanske har något fordon och kan bogsera oss ut till stora vägen?" Det blev inget svar. Männen reagerade inte på något annat sätt heller.

Då hörde han något underligt surrande, likt sådant man kan höra från högespanningsledning. Han tittade sig omkring - det fanns inga sådana ledningar i närheten.

En av männen steg upp, därefter också de andra. Alla var långa och spensliga. Då såg Rein Tomingas att männen på sina overaller hade breda bälten. Arkitekten fick för sig att det surrande ljudet kom just från dessa bälten, vilka skimrade underligt och ändrade färg från grönt till blått.

Han ville just fråga om det var långt till deras bil, när en av männen sade på estniska men med en svagt sjungande brytning: "Er bil startar snart!"

Rein Tomingas trodde att männen skämtade. Men de såg allvarliga ut och började långsamt gå därifrån. Arkitekten följde efter. De tog en annan väg direkt till Reins bil. Främlingarna hade gått med en märklig självsäkerhet genom stängsel och komackor och utan att fråga efter vägen. Rein Tomingas hade smutsat ned sina skor och byxor, men de främmande varelserna hade inte en enda fläck på sina skor eller overaller.

Varelserna stod vid bilen och Rein sade till chauffören: "Kan du försöka igen?" Bilen startade genast. Främlingarna gick sin väg.

Den 22 december 1991 berättade Rein Tomingas om sin upplevelse i Estlands TV.

Källa: Samma som föregående.

Humanoidbesök i Moldavien

Den 4 oktober 1990 vid 13-tiden gjorde 10-åriga Inna i den moldaviska staden Tiraspol sig i ordning för att gå till skolan, när hon plötsligt fick huvudvärk, sedan blev hon yr. Hela kroppen spändes. Hennes armar fördes framåt och någon tvingade henne att gå till balkongen. Inna gjorde det men hon kom snart tillbaka. Detta hände tre gånger. Sedan satte hon sig i soffan, och då såg hon att det genom den stängda balkongdörren kom in två mycket långa varelser.

Flickan blev livrädd. Hon ville skrika av rädsla. Men så höjde en av varelserna sin hand och flickans rädsla försvann. I stället blev hon mycket lugn. De bägge varelserna var mycket långa och nådde nästan rummets tak. Den ena humanoiden hade en grön overall på sig. Han hade långa armar och hans huvud påminde om ett päron. Den andra varelsen stod vid soffan. Han bar en gulvit overall.

Plötsligt fick Inna ett telepatiskt meddelande: "Vi är dina vänner och vi kommer inte att skada dig". Det var den första varelsen som meddelade detta. Sedan föreslog han att Inna skulle följa med till deras planet. Varelsen som stod vid soffan fattade hennes hand. Egentligen ville hon följa med. Hon glömde sin mor, sitt hem och sina vänner. Men hon tvekade. Då meddelade varelsen att det kommer en tid då hon måste lyda och följa med. "Vi återkommer!"

Då ringde telefonen. Det var hennes mor i luren. Inna berättade vad som hänt. När hon återvände till vardagsrummet fanns det inga humanoider kvar.

Forskarna upptäckte en biozon i vardagsrummet.

Främlingarna kom faktiskt tillbaka. Detta hände den 29 oktober 1990 vid 12-tiden (alltså mitt på dagen). Plötsligt fick Inna huvudvärk. Hon vände sig om och såg en varelse som hade en ljus dräkt på sig. Humanoiden stod bara en meter ifrån henne. Varelsen meddelade att han förra gången aldrig hann upplysa henne om det viktigaste. Därför återvände han. Han hävdade att Inna måste akta sig för de små gröna varelserna, vilka vill föra bort henne och utsätta henne för en del experiment. Men han och hans kamrater skulle skydda henne. Om de gröna ändå kommer, så dyker de långa upp och flyger bort med henne. Hon förs sedan tillbaka till sitt hem då faran är över.

Fallet utreddes av UFO-organisationen i Tiraspol. Beskrivningen publicerades i tidningen Anomalija 1/1991.

Källa: "UFO-gåtan fördjupas" av Jüri Lina

ARIKVET FÖR UFO-FORSKNING
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

B- Föreningsbrev

Porto
Betalt

Avs. UFO-Information, Box 9109, 581 09 Linköping

STÖD UFO-INFORMATION MED ATT BESTÄLLA NÅGRA AV FÖLJANDE ARTIKLAR:

KLISTERMÄRKE	1 Kr/st
UFO-INF PROVEX	20 Kr/st
FYRFÄRGSPOSTER	20 Kr/st
HANDLINGSPROGRAM	30 Kr/st
JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR	35 Kr/st
T-SHIRT STORLEK S, M, L, XL Vit med rött emblem	70 Kr/st
ENSTAKA ÄLDRE EXEMPLAR AV UFO-INF	10-50 Kr/st
RAPPORTFORMULÄR (GRATIS) ANGE ANTAL	

REKVIRERA GENOM ATT ANGE ARTIKEL OCH BELOPP PÅ ETT INBETALNINGSKORT
SOM MÄRKES MED POSTGIRONUMMER "429 78 45-2 UFO-INFORMATION"

GLÖM EJ ERT NAMN OCH ER ADRESS

Här finns ledig annonsplats för er
förening eller för er klubb. Skicka
in ett färdigt manus eller be oss
göra ett förslag.

Nu har den kommit!

Jüri Linas nya mycket spännande bok
"UFO-GÅTAN FÖR DJUPAS"

Jüri Linas andra bok innehåller många nya förbluffande
fallbeskrivningar om närbilder och ombord-
tagningar. Boken redovisar uppgifter om en UFO-
katastrof nära staden Dalnegorsk i ryska Fjärran östern
år 1986 och de noggranna undersökningar som gjordes
av denna. Författaren beskriver den nya öppnare
attityden mot UFO:s i östra Europa. Boken presenterar
också nya ryska teorier om de flygande tefaten. Boken
innehåller en mängd material från det f d Sovjetunionen
som aldrig tidigare publicerats på något västeuropeiskt
språk.

Beställ boken genom att betala in 225 kronor på
postgiro: 456 99 88 - 1, Jüri Lina

SAF-BULLETIN

Tidning för medlemmar i Solna Astronomiska Förening.
Innehåller artiklar om astronomi, radio, mystik, ufo,
parapsykologi, arkeologi, forntid mm.

Medlemskap/år 150:- Junior+pensionär 100:- Provex 25:-
Postgiro 47 55 22 - 9 SAF Box 2238 S-171 02 Solna

BOX 9109, 580 09 LINKÖPING sverige

Vill du veta mer om UFO-fenomenet ??

Beställ provex av UFO-Information 20 Kr.

Namn

Adress

Postnr

Har du haft någon
UFO-upplevelse?
Kontakta

☎ 013-273399

✉ Box 9109

580 09 Linköping